

[Indenrigs- og boligministeren.]

altid har sat stor pris på det ærede medlem, hvad han ved, håber jeg, jeg kan nøjes med at sige det denne ene gang.

Lad os nu se lidt nærmere på det spørgsmål, der er selve sagens realitet, nemlig om jeg ved at gennemføre en materialeregulering kunne have tilvejebragt de samme forhold for byggeriet, som vi havde i 1949. Det er i virkeligheden det, diskussionen mellem det ærede medlem og mig står om i øjeblikket. For det første minder jeg det ærede medlem om, at materialeforsyningen i Danmark for tiden stort set er tilfredsstillende. Det vil være svært i materialsituationen at finde et argument for at genindføre hele den tyrkiske musik, som vi slap af med i februar 1950, hele den vidtforregnede administration. Hensigten med en materialeregulering skulle altså nu, da materialsituationen er tilfredsstillende, motiveres med noget andet end mangel på materialer, og i så fald skulle den, sådan forstod jeg også det ærede medlems tankegang, motiveres med, at man dermed kunne tvinge arbejdskraften til at beskæftige sig med boligbyggeriet fremfor at beskæftige sig med andre ting.

Det er en tankegang, som lader sig høre, og som jeg selv i høj grad har været inde på. For at opnå dette resultat uden alle de administrative besværligheder, som det ærede medlem satte i verden og også satte ud af verden igen, gennemførte jeg et forbud mod det underlødige byggeri, ombygnings- og forbedringsbyggeri, i alle de dele af landet, hvor byggesituationen var hektisk. Dermed skulle man efter min mening på en enklere og en billigere måde kunne sikre arbejdskraften for det boligbyggeri, som var i gang i disse områder, uden at man behøvede at sætte det store administrationsapparat i sving. At tale om materialeregulering i dette øjeblik og som et middel i den nuværende byggesituation er, såvidt jeg kan se, uden mening, dels fordi selve materialsituationen ikke påbyder det, dels fordi selve byggevirksomheden — og det er den, vi diskuterer mest af alt, når vi taler om byggeri i øjeblikket — på grund af det meget høje byggeprisniveau viser en tilbagegang i omfang, også en større tilbagegang end egentlig ønsket af mig. Derfor har vi lov til at gå ud fra, at der i landet som helhed er arbejdskraft i tilstrækkelig stort omfang til at realisere den mængde af projekter, som er stillet til boligministeriets rådighed udefra. Altså, selvom det ærede medlem skulle gå hen og blive boligminister på ny under den nuvæ-

rende situation, ville vi ikke få nogen materialeregulering, for den savner nemlig sin begrundelse i øjeblikket.

Men når materialereguleringen savner sin saglige begrundelse, sådan som det er kommet til at ligge, hvad er der så i det ærede medlems tale forleden dag om byggeriet? Hvilket råd har det ærede medlem stillet til regeringens disposition? Ingen som helst. Når vi nu ønsker at nå det resultat, som de ærede medlemmer, thi her gælder det også det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, ønsker vi skal nå, nemlig at standse byggeomkostningernes stigning — en opgave, som jeg hellere end gerne vil bidrage til løsningen af, og som det har givet mig mange vågne nætter at prøve at overveje udveje og midler imod —, så kommer jeg for mit vedkommende til det resultat, at det kun er igennem en genoplivelse af konkurrencen, vi på kort sigt kan skaffe os herredømme over håndværkerpriserne. De ærede medlemmer hr. Kjærboel og hr. Bertel Dahlgaard er jo stadigvæk ikke i stand til at se, at der her er gjort nogen indsats fra min side. Det ærede medlem hr. Kjærboel siger, at jeg kun har peget på, hvad han ville kalde lapperier. En af „lapperne“ er han dog tilbøjelig til at give sin fulde tilslutning: totalprojekteringsordningen, og det takker jeg naturligvis for. Men desværre kan jeg hverken få ham eller det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard til at se, at den første forudsætning for, at vi kan gøre os forhåbninger om at få byggeomkostningerne til at gå den anden vej, er, at man genskaber konkurrencen mellem alle led i byggevirksomheden. Denne konkurrence er først fornylig begyndt. Endnu den 1. juli 1951 havde vi 22 000 lejligheder under opførelse i Danmark. Først efterhånden som presset aftager, sætter denne konkurrence ind, og derfor er stillingen efter min opfattelse simpelthen den — og det vil jeg gerne fremhæve overfor det ærede medlem hr. Kjærboel, der spurgte mig om, hvor murerne er blevet af —, at i den udstrækning, hvori der er kommet mindre i gang, end der er blevet færdig i disse måneder siden 1. juli 1951, er de murerer, der er blevet overflødige ved det færdiggjorte arbejde, kommet over i det igangsatte arbejde, sådan at byggepladserne er bedre bemandede, end de har været før, og det er jo også det, de skal være. Det var jo netop det karakteristiske for det ærede medlems byggepolitik, at der var for få folk på, at byggeperioden derfor var for lang, at omkostningerne ved byggeriet derfor blev for høje. Min politik er den modsatte: at vi et stykke tid må presse